

מ"ת 77186/05/23 - מדינת ישראל נגד אנדריי פרולוב

בית משפט השלום באשדוד

מ"ת 77186-05-23 מדינת ישראל נ' פרולוב

לפני כבוד השופט יהודה ליבליין
המבקשת (המשיבה לבקשה)
ע"י ב"כ עו"ד שמעון אברג'ל
נגד
המשיב (המבקש בבקשה)
ע"י ב"כ עו"ד אביחי חג'בי
מדינת ישראל
אנדריי פרולוב

החלטה

לפניי בקשתו של מר פרולוב (להלן - "המבקש") לאמץ את האמור בתסקיר שירות המבחן מיום 08.08.2023, במסגרתו, בשורה התחתונה, המליץ שירות המבחן על הותרת צו הרחקה בעניינו של המבקש, וביטול יתר תנאי הפיקוח.

כאמור, ברקע הבקשה, תסקיר שהוגש על-ידי שירות המבחן ביום 09.08.2023 שבסופו כתב שירות המבחן כך "ניתן לאפשר עבודתו במגוריו בת"א ללא פיקוח".

המדינה מתנגדת לבקשה וטוענת, כי שירות המבחן עמד על כך שהמתלוננת מגוננת על המבקש, וכי ניכר שהם מסתירים את הקונפליקטים ביניהם, ולכן לא ניתן לשלול סיכון להישנות העבירה. לפיכך, לגישת המאשימה, ככל שהפיקוח יבוטל, יוכל המבקש להיפגש עם המתלוננת, ואף ליצור עמה קשר, והיא לא תדווח על הפרה זו ומכאן שנוצר סיכון למתלוננת.

עוד עומדת המאשימה על כך שבמהלך 3 חודשים מאז הוגש כתב האישום, הוגשו בקשות שונות לשינוי תנאי השחרור, ולגישתה מדובר בבקשות חוזרות בשיטת הסלמי לקיצוץ בתנאי השחרור.

המבקש טוען, כי בית המשפט עמד בהחלטת השחרור שלו על הקשיים הראייתיים הגלומים בתיק החקירה, וכי מלכתחילה הוגש כתב האישום בגין עבירה של תקיפה סתם ולא בכדי כך, נוכח הקשיים הראייתיים והעבירה שיוחסה למבקש בכתב האישום, ולכן כבר בתחילת ההליך הורה בית המשפט על שחרורו של המשיב בתנאים.

לגישת המבקש, יש לאמץ במלואן את המלצות שירות המבחן, אשר בחן את עניינו של המשיב וסבר שניתן להקל בתנאי השחרור ולהסתפק בקביעת צו הרחקה, נוכח העובדה שמדובר במסוכנות נקודתית כלפי המתלוננת.

לאחר עיון בבקשה ובתגובת המאשימה, אינני מוצא מקום להיעתר לבקשה.

עמוד 1

תחילה יש לומר, כי בניגוד לנטען בבקשה שבית המשפט בהחלטת השחרור עמד על כך שישנו קושי ממשי בראיות לחובת המבקש, הרי שעיון בהחלטתה של כב' השופטת משעלי-ביטון מעלה, שקביעתה היא שישנה חולשה מסוימת ביחס לזהות התוקף, וכי לעת הזו לא ניתן לקבוע באופן חד משמעי שהמבקש הוא זה שתקף את המתלוננת. יש לומר, כי כאשר עסקינן בראיות לכאורה, ממילא אין צורך בקביעה חד משמעית ביחס לזהות התוקף, וגם בסיום ההליך הפלילי, כל שעל המאשימה לעשות הוא להסיר ספק סביר. בהתאם, היות שבית המשפט בהחלטתו קבע כי המבקש ישוחרר למעצר בית מלא, אזי נגזרת מכך קביעה שישנן ראיות לכאורה, גם אם טמונה בהן לכאורה חולשה מסוימת.

אף מעבר לכך, עם כל הכבוד, בתסקיר שירות המבחן ישנן סתירות בולטות, ולכן אינני מקבל את המלצותיו. כך, שירות המבחן מתעלם לגישתי מן העובדה שבתסקירו נאמר ש"על רקע תפקודו התעסוקתי התקין ועמידתו בתנאים מגבילים, בהיותו מורחק ממקום מגורי אשתו, איננו רואים סיכון ממצבו כיום". מכאן, ששירות המבחן סבר שהסיכון איננו קיים בכפוף לכך שקיימים תנאים מגבילים והרחקה. היות שכך, קיימת סתירה ביחס להמלצה לפיה ניתן להסתפק בתנאי הרחקה.

זאת ועוד, המלצת שירות המבחן איננה עולה בקנה אחד עם האמירה ולפיה "אנו מתקשים להעריך מצב היחסים הזוגיים והסיכון בהתנהגות אלימה, ועל כן איננו יכולים להמליץ על חזרתו לגור עם אשתו".

כאשר שירות המבחן איננו יכול להעריך את הסיכון ביחס להישנות אלימות של המבקש, אזי לא רק שלא ניתן להחזירו להתגורר עם זוגתו, גם לא ניתן להסיר במלואם את התנאים המגבילים.

לאור כך, ולאחר שגם עיינתי בתיק החקירה ממנו עולה כי לא רק שקיים דפוס של הסתרה, כפי שעולה משירות המבחן ביחסים הזוגיים (המבקש והמתלוננת), אלא קיים דפוס של הסתרה גם בקרב בני משפחה מדרגה ראשונה של בני הזוג, אזי להשקפתי הסיכון מן המבקש קיים גם בעת הזו, ולכן אינני מוצא מקום להסיר את התנאים המגבילים.

לפיכך אני דוחה את הבקשה לעיון חוזר בתנאי השחרור שנקבעו בהחלטה מיום 25.06.2023.

זכות ערר כחוק.

המזכירות תודיע לצדדים.

ניתנה היום, ח' אלול תשפ"ג, 25 אוגוסט 2023, בהעדר הצדדים.

